

NIYETİMİZ KADARIZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 27.04.2014 tarihli (21.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Bugün gecenin yarısından bu saate kadar hiçbir yemek yememiş, aç iki insanın; birisi oruçlu diğeri de aynı şartlarda bu saate kadar yemek yemeden geldiği hâlde sadece aç insan olabilir. Aç ile oruçlu arasında açlık bakımından, insan tipi bakımından, iradesini kullanıp aç kalmak ve yemek yememek bakımından hiçbir fark bulunmadığı hâlde birisi için "oruçlu" diğeri için de "aç" adını kullanıyoruz. İkisi de Müslüman'dır. İkisi de dolabında, mutfağında yiyecek bulunduğu hâlde yememişlerdir. Birine oruçlu Müslüman diğeri de aç Müslüman adını veriyoruz. Çünkü oruç aç kalmamanın adı değildir.

Oruç, Allah için yemek yememeğe karar vermenin adıdır. Sabah uykusundan uyandığında yüzünü yıkayan, elini kolunu yıkayan bir insanla abdest alırken elini yüzünü yıkayan, koluna yıkayan, ayaklarını yıkayan insan arasında da esasen bir fark yoktur. İkisi de lavabonun başında yüzünü yıkamaktadır. Ama biri yüzünü yıkıyor, diğeri de yüzünü yıkadığı hâlde yaptığı işe abdest diyoruz. Bu ikisinin de Müslümanlığı ile ilgili değildir. Müslüman insan da yüzünü yıkar ama abdest almamış olabilir. Çünkü abdest almak ile yüzünü yıkamak arasında sadece Allah için abdest ibadetini yapmaya karar vermek veya yüzünü yıkamaya karar vermek farkı vardır. Bir insanı Allah'a yaklaştıran şey aç kalmak değildir, yüzünü yıkamak değildir, eğilip kalkıp rükû yapmak, secde yapmak değildir. Allah için ibadet yapmaya karar vermektir. Buna biz niyet diyoruz.

Sahur vaktinde niyet ederek aç kalan insanın tuttuğu şey oruçtur. Niyet etmeden sahur vaktinden ömrünün sonuna kadar aç kalmış olsa insan, onun adı aç insan olarak kalır. Oruçlu insan hiçbir zaman olmaz. Çünkü oruç ibadettir. İbadeti ibadet yapan niyettir. Sadaka da, namaz da bütün ibadetlerde geçerli olan kural budur. Duş yapmakla, gusül yapmak arasındaki fark da budur. Her ikisi de banyoda veya sahilde havuzda su kenarında yapılır; biri gusüldür, Allah için ibadet niyeti ile yapılır. Diğeri duş almaktır, banyo yapmaktır. Müslüman Allah'tan bir karşılık –sevap- bekleyerek bir iş yapmış olmak için bunu niyetlenerek yapmış olması gerekir. Çok basit anlayacağımız bir örnek vermek istiyorum:

Bir Müslüman filanca Müslüman kardeşine bin lira borç vermiş olsun. Borcun tahsil edilme günü de çıktı geldi. O Müslüman bu fakir Müslüman kardeşine bin lira borç vermişti. Bir yıl sonra da borca vaat edilen ödeme günü geldi. Hazır bu Müslüman fakir, zekât verilecek bir Müslümandır. Hiçbir sakıncası yok bu Müslümana zekât verilebilir. Bu Müslüman da bin lira zekât vermesi gereken bir Müslümandır. Çok güzel, bu Müslüman'ın bin lira zekât vermesi gerekiyor, bu Müslüman da borcunu ödeyemeyecek durumdaki bir Müslümandır. "Taş yerine oturdu, zekâtımızı buna sayalım" diyebilir miyiz? Diyemeyiz. Çünkü zekât ibadettir; niyet edildiği zaman yerine getirilebilir bir ibadettir.

Tıpkı bugün ben öğlen namazını kılmaya vakit bulamadım, maazallah öğlen namazım kazaya kalıyor. Geçen hafta dört rekât nafil namaz kılmıştım -üzerime borç olmadığı hâlde- şimdi bu dört rekât namazımı meleklere tembih edeyim hesabımdan öğleye havale etsinler. Bu hiçbir şekilde hesaplanacak bir şey olmadığı gibi geçen sene borç olarak mü'min kardeşime verdiğim bin lirayı şimdi zekâtıma saydıramam. Neden? Çünkü o para cebimden çıkarken borç diye çıkmıştı. Bugün zekâta

dönüşmez. Cepten çıkarkenki amaç o parayı bloke etmiştir. Bugün cebimden bin lira zekât niyetiyle çıkması gerekir ki Allah'ın benim için takdir buyurduğu bin lira zekâtım yerine gelmiş olsun. Geçen hafta kıldığım dört rekât nafile namazı bugünkü öğleye saydırmam mümkün olmadığı gibi niyetten dolayı çünkü bugün öğleye bu öğlen vakti bana farz olan öğle diye kıbleye döndüğüm zaman dört rekât namaz kılıp öğle borcumu ödemiş olabilirim. Aynı şekilde bir Müslüman filanca mü'min kardeşine vermiş olduğu borcu tahsil edemeyecek, o mü'min kardeşi zor durumda "bari borcuma zekâtımı sayayım" deme imkânı da yoktur. Çünkü ibadetler Allah için yapılacak işler, ancak niyetle yani önceden Allah'ın rızasını, ibadeti, kulluğu kastederek yapıldığı zaman ibadet yerine oturur.

Onu ona havale etmek, bunu bunu banka üzerinden nakletmekle ibadet yapılamaz. Burada zekât konusunu görüşmüyoruz değerli kardeşlerim. Nafile namazlar farzın yerine geçer mi diye de konuşmuyoruz. Yaptığımız işlerin niyetimiz kadar, niyetimiz gibi olduğunu konuşuyoruz. Şu büyük muhteşem camiye Allah rızası için bani diye düşündüğümüz bir insan, Allah için iş yaptığını düşündüğümüz insan yapmıştır diyoruz, biz böyle değerlendiriyoruz. "Ne mutlu ne kadar güzel bir cami yapıp sevap kazanmış" diyoruz. Adını da bu camiye verdik. Bu Müslüman'ı hayırla anıyoruz. Bize göre. Bize göre! "Çok büyük iş yaptı, güzel sevap kazandı" diyoruz ama Allah kesinlikle niyetine göre buna değer veriyor. Eğer niyeti: "Şu kadar keyif sürdük bu dünyada, şu kadar kaçırdık, şu kadar da yolduk. Bir de camimiz olsun da kamufrajını yapmış oluruz çaldıklarımızın, çırptıklarımızın" diye yapmış ise maazallah bizim muhteşem dediğimiz cami, ne güzel dediğimiz yer Allah katında belki de kilise gibi görülüyordur. Çünkü Allah'a göre kulları niyetleri kadardır. Biz hacmi kadar, görüntüsü kadar, muhteşemliği kadar, aldığı cemaat kapasitesi kadar ölçüyoruz. Allah, kapasiteye göre veyahut da reklama göre, görüntüye göre, ses akustiğine göre değil niyete göre değerlendiriyor. Allah'ın karşısında niyetlerimiz kadardır. Yaptığımız hac sayısı kadar değil gövde gösterimiz kadar değil ortaya koyduğumuz şov kadar değil yüreğimizdeki niyetimiz kadardır.

Allah ile aramızdaki mesafeleri kısaltan niyettir. Niyetteki becerikliliğimiz eğri büğrü de olsa kıldığımız namazı harika bir miraç namazı yapar, çok muhteşem bir hafız efendinin arkasındaki kıldığımız bir namaz bizi on santim yaklaştırır, zoraki bir Fatıha okuyan ama yüreği pırpır edip neredeyse ruhunu Azrail'e teslim edecek kadar heyecanla namaz kıldırın bir imam efendinin arkasında da kıldığımız namaz Allah ile aramızda hiçbir mesafe bırakmaz. Çünkü ses, görüntü, sarık, cübbe, şalvar, kalem, defter değil niyetler, amaçlar Allah'a bizi yaklaştırıyor veya olduğumuz yerde saydırıyor. Çok dikkatimizi çekecek bir örneği Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in lisanından aktarmak istiyorum:

Peygamber aleyhisselam Efendimiz bir sadaka üzerinden örnek veriyor. Biz bunu sadakaya, namaza, ibadete, sosyal ilişkilerimize, ebeveyn ilişkilerimize örnekleyebiliriz. Bu hadis-i şerif, sadaka üzerinden konuşuyor ama babasının hastanedeki hastalığıyla hastane koridorunda ilgilendiren iki evlada da örnek olarak bunu uygulayabiliriz. Yaşlı bir baba hastanede sıra bekliyordur, muayene olacak, tedavi olacaktır iki erkek çocuğu veya kız çocuğu da orada bekliyorlardır. İkisi de görünürde hasta babalarını muayene ettirmek için sıra bekliyordur. İkisi de heyecanlıdır, ikisi de "ah babam, vah babam, eyvah babam" diyor. İkisi de "ne olursun doktor bey" diyor. İkisi de heyecanla cep telefonuna bile bakmayacak kadar babalarından dolayı heyecanlıdır. Hastane koridorunda yaşlı bir baba veya anne ve ona hizmet etmeye çalıştığını dışarıdan izlediğimiz, şahit olduğumuz bir evlat veya bir kız veya bir çocuk ya da iki kız, iki erkek çocuk.

Bize göre: “Maşallah! Ne kadar güzel babalarına-annelerine hizmet ediyorlar.” Bir cenazede gözünden çeşme gibi yaşlar akan iki evlat bize göre: “Maşallah! Analarının-babalarının hasretine dayanamıyorlar, dayısının cenazesine dayanamıyor.” diyoruz. İki yapılmış cami, biri filan köyde biri öbür köyde. Bize göre: “Maşallah! İki Allah dostu birer cami yaptırmışlar.” diyoruz. Ramazan-ı Şerif’te kumanya dağıtılıyor, bize göre bu kumanyayı ve şu kumanyayı Allah dostu iki insan vermiş. Birisinde yarım kilo un var, öbüründe şu kadar değerli gıda maddesi var. Biz değerlendirirken koli ile hesaplıyor olabiliriz. Kilo ile hesaplıyor olabiliriz. Matematiksel değerlendirme yapabiliriz. “Bu koli seksen liralık, bu koli de sekiz yüz liralık.” diyebiliriz. “Bu cami yüz kişi alıyor.” diyebiliriz. “Bu cami bin kişi alıyor.” diyebiliriz. “Bu çocuğa bak babasının peşinden ayrılmıyor, babasını kucağında taşıyor. Ne vefalı evlat!” diyebiliriz. “Bu çocuk da babasının yanında iki saat durdu işine gitti.” diyor olabiliriz.

Biz gözle değerlendiriyoruz, kulakla değerlendiriyoruz. Bizim beş duyu organımıza mahkûm değerlendirme fırsatlarımız var. Allah! Allah, sadece ve sadece yüreklerdeki amaçlara göre kullarını değerlendiriyor. İşte bunu Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz hiçbirimizin unutmaması mümkün olmayan “yahu ben onu anlamadım, zor bir örneği o” diyemeyeceğimiz muhteşem bir örnekle karşımıza seriyor. Buyuruyor ki:

“Bir lira dirhem -diyor da ben bunu lira olarak kullanayım- Bir lira verilmiş sadaka, yüz bin liralık sadakayı geçebilir.” buyuruyor. Bir lira ile yüz bin lirayı geçebilirsin. Bir gram altınla yüz bin lirayı kıyas etmiyor. Aynı para birimi; lira, kuruş. Dilim aynı. Bir elden öbür ele çıkıyor. Birim aynı birim olduğu hâlde Allah’ın değerlendirmesi yapılırken bir eşittir yüz bin değil “bir büyüktür yüz bin” olduğunu Peygamber’imin dilinden Allah söylüyor. Bu çok net bir hesap, çok açık bir sonuç. Yüz bin, bir kenara; bir, bir kenara ve bir aynı birim olduğu hâlde onu geçebiliyor. “Peki, nasıl ya Resûlullah? Nasıl olur?” diye ashabi soruyor. Çünkü matematik açısından şöyle olması mümkündü: Bir gram elmas, yüz bin Türk lirasını geçebilir sadakada. Bu doğru. Bize göre de anlaşılır bu. Bir gram elmas herhalde yüz bin liradan değerlidir. Yahut da çok düşük bir para birimi ile bir değerli para birimi karşılaştırıldığında değerli para birimi bunu geçiyor olabilir. Bu da anlaşılır. Matematiksel olarak aralarındaki fark; realite ama kıymet olarak görünürde birim olarak aynı olan iki şeyden “Bir, yüz bini geçer.” diyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. “Nasıl peki?” diye sorulduğunda -işte bütün bu baştan beri koymaya çalıştığımız formülü bir örnek üzerinden bize izah ediyor- Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor ki:

“Bir mü’min düşünün, İki lirası var. İki lirası var. Bu mü’mine Allah için sadaka vermesi teklif edildiğinde çıkarıp bir tanesini veriyor.” Allah iki lirası bulunduğu hâlde sadaka vermesi istendiğinde çıkarıp bir lirasını sadaka olarak veren bu mü’mini değerlendirirken nasıl değerlendiriyor? “Allah için ver!” dendiğinde bu mü’minin verme kapasitesi yüzde elli demek ki. Bu mü’minin yüz bin lirası olsaydı elli bin lirasını verecekti çünkü iki lirası var, bir lirasını verebiliyor. Bir milyon lirası olsaydı bu mü’minin, yarım milyon lirasını Allah için vermeye hazırdı demek ki. Zira sadece iki lirası bulunan bir insan bir lirasını kolay kolay veremez. Buna rağmen veriyorsa bu mü’min Allah katında değerlendirilirken “yüzde elliyi feda edebilen mü’min” olarak değerlendiriyor.

Öbür mü’minin milyon lirası var. “Ver!” dendiğinde yüz bin lirasını çıkarıp vermiş. Bu yüz bin lira öbür mü’minin bir lirasının yüz bin katıdır. Matematik olarak yüz bin kat fazla iş yapmıştır ama elindeki onda birini veriyor. Milyonu var yüz bin veriyor. Yüz bin, milyonun onda biridir. Öbür mü’min yüzde elli, bu ise yüzde onu feda edebiliyor. Hesap ederken Allah bu mü’mine cennet vaat

ederken, sevap vaat ederken birine yüzde elli fedakârlığın karşılığı olarak sevap vaat ediyor birine de yüzde on ancak Allah için fedakârlık yapabilen mü'min gözüyle bakıyor.

Biz değerlendirirken rakamları ölçüyoruz; Allah niyetleri ölçüyor. Bu sebeple niyet bazında değerlendirdiğinden dolayı Allah, bu mü'minin yüzde ellilik kapasitesi -öbür mü'min büyük bir rakam feda ettiği hâlde yüzde onlarda kaldığı için bu mü'minin yüzde ellilik kapasitesi- bir liraya tekabül ettiği hâlde Allah katında çok daha büyük sevaplarla o mü'mini cennete taşıyor. Bu nedendir ki "Kimi canını verdiği hâlde, şehit olduğunu zannettiğimiz hâlde belki de cennete de zor giriyor; öbürü ise sadece oturduğu yerde dua yapabilen bir fedakârlık gösterdi ve cennete girdi." oluyor. Çünkü Allah koca koca kubbelere, büyük büyük görüntülere değil yüreklerdeki niyetlere bakıyor. Bunun için Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in meşhur hadis-i şerifini belki her gün ailece birbirimize hatırlatmak zorunda kalıyoruz: "Ameller niyetlere göredir. Herkese niyetinin karşılığı vardır." "Amacın nedir?" Allah'tan onu bulacaksınız. Allah'ın senin karşına çıkaracağı şey, yaptıklarındaki amacın, niyetin olacak. Büyük niyetli insanlar küçük işler becerebilmiş olsalar bile Allah'tan büyük sonuçlar bulacaklar.

Koca koca işler becerdiğini zannettiklerimiz de aslında küçük amaçlı, küçük kafalı, küçük düşünceli insanlar oldukları için biz onları kıyamet günü cennetin başköşesinin sahipleri zannederken esasen kıyamet gününde basit kafalı oldukları için bizim basit zannettiğimiz insanlardan daha küçük seviyelerde kalabileceklerdir. Bu sebeple değerli kardeşlerim, Allah'tan istememiz gereken ya da istememiz uygun düşen en büyük dua büyük kafalı adamlar, büyük kafalı kadınlar, büyük düşünceli çocukların anneleri, babaları olma arzusu olmalıdır. Çocuklarımızı büyük amaçlar için yetiştiririz. Onlar küçük iş becermiş olurlar ama biz dirilirken büyük projelere feda edilmiş, büyük iş yapmaları için yetiştirilmiş çocukların anneleri, babaları olarak diriliriz Allah'ın izni ile. Çünkü Allah nereyi kazandırdığına göre değil çocuklarımızı ne kazandırmak için büyüttüğümüze göre bize muamele yapacaktır.

Muttaki, namaz kılan, zekât veren, cihat eden çocuk yetiştirmeyi amaçlayıp bu fedakârlığı da yaptığımızı meleklerle gösterdiğimiz zaman. Tekrar ediyorum: Allah'tan korkan, namaz kılan, oruç tutan, zekât veren, haram yemeyen çocuklar yetiştirmek için beynimizi hazırlar bunun gerekli işlerini de yaparsak öyle düşünüp öbür türlü yapanlardan olmazsak böyle çocukların anneleri, babaları olmayı istediğimizi meleklerle ispat eder de çocuklarımız meyhaneden çıkmayan çocuklar olurlarsa maazallah biz, kesinlikle kaybedenlerden olmayız. Çünkü Allah yetiştirdiğimiz çocuklara göre değil yetiştirmeyi planladığımız, hayal ettiğimiz, gayret ettiğimiz çocuklara göre bizi değerlendirecektir. Biz böyle yaparsak sayılı kâfirlerden birini yetiştirdiği hâlde sonunda kaybetmeyen Nuh aleyhisselam gibi oluruz. Babası yüzünden kaybetmeyen İbrahim aleyhisselam gibi oluruz. Ama niyetimiz cılız bir niyet olur da içerideki amacımız basit bir amaç olur da bir de yetiştiremezsek ayağımız kayar, helak oluruz maazallah.

Mü'min niyetinden kazanır. Amacıyla büyür mü'min. Çünkü yaptığımız işlerin sonuçları bizim elimizde değil Allah'ın elindedir. Büyük istesek de biz karşımıza küçük sonuçlar çıkabilir. Ve biz kaybederiz maazallah. Biz bir işi büyük planlarız. Büyük planın gereği büyük çalışırız. Sonunda maksadımıza ulaşamamış olsak bile o zaman Allah bize yeter. O zaman biz her durumda kazanmış oluruz. Mü'min insan bir işi ölünceye kadar sürdürmek belki de toprağın altı için bile plan yapmak üzere çalışır, gayret eder. "Yüz sene yaşasam yüz seneyi bile cihat ederek, namaz kılarak, oruç tutarak, Kur'an okuyarak geçirmiş olayım" der. Ama kaderinde bir hafta sonra hasta olmak vardır. Bir ay sonra yatağa yatmak vardır. O her hafta filan güzel işi yapmayı planlamıştır. Bir hafta yapmıştır.

Öbür haftada babası, annesi veya çocuğu hasta olduğu için o işi yapmamak durumunda olmuştur. Mü'min asla kaybetmez. Neden? Çünkü Allah bu mü'minin her hafta o sohbete gitmeyi, her hafta o sadakayı vermeyi, her hafta o dersi yapmayı, her hafta o hastalardan birini ziyaret etmeyi böylece Peygamber aleyhisselamın bir sünnetini yaşamayı ve yaşatmayı planlamıştır. Buradaki niyeti ciddidir. Ciddi niyetine ciddi gayreti ile destek olmuştur. Allah ise öbür hafta karşısına bir engel çıkarmıştır. Ne olacak şimdi? Hiçbir şey olmayacak. Mü'min yaptığı işlerle değil yapmayı planladığı ve yapmak için gayret ettiği işlerle Allah'ın karşısına çıkacaktır.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Mü'min bir iş yapmayı planlar. Mesela; her Perşembe günü sünnettir diye ben oruçlu olayım planı yapar. Buna niyet eder. Bu Perşembe günü tutar. Öbür Perşembe de tutar bir daha ki Perşembe karşısına sağlık sorunu çıkar. Veya oruç tutmasını engelleyecek başka bir iş çıkar. Ne oldu? İki Perşembe tuttu. Öbür perşembeler kenarda kaldı. Tutamadı. Bir sene bu böyle devam etti. Öbür sene de vefat etti. Veya doktor "sen artık oruç tutamazsın" dedi. Bu mü'min zararda mı? Hayır. Bu mü'min birinci hafta tutmuştu. İkinci hafta tutmuştu. Üçüncü hafta engel çıktı tutamadı. Ama Allah'tan bize vahiy getiren Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor: 'O birinci hafta tuttu, ikinci hafta tuttu üçüncüsüne engel çıktı zannettik biz ama melekler öbür haftalarda aynı orucu tutuyor diye yazmaya devam ederler.'" buyuruyor. Çünkü Allah tutmayı niyet ettiği, tutmayı planladığı oruçların sevabını verecek. Sadece tuttuklarının değil. Çünkü mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır. Çünkü mü'min niyetine göre Allah'tan karşılık bulacaktır, Peygamber'in vaadi budur. Çok daha enteresan hepimiz için ibret dolu bir örneği İmam Buhari Sahih'inde rivayet ediyor.

Kardeşlerim,

Hepimizin bildiği gibi Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in en çetin gazvelerinden bir tanesi Tebuk Gazvesi'dir. Hem çok sıcak bir zamanda yapıldı hem çok uzun sürdü. Kırk bin kadar sahabi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in peşinden Tebuk isimli gazveye katıldılar. Bu gazve yaklaşık elli gün sürdü. Ashabi kiram çok zor şartlarda aç ve çok büyük bir sıcaklık şartları altında bu gazveye katıldılar. Sonra Medine'ye geri dönerken yol esnasında Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mola verilen bir yerde buyurdu ki:

"Şimdi biz vadiler gittik, tepeler aştık, gölgelendik, güneşte gittik geldik, terledik, bunaldık, aç kaldık. Medine'de ise şu anda evlerinin gölgesinde oturan kardeşlerimiz var. Biz güneşin altında kıvranıyoruz onlar gölgelerde oturuyorlar. Biz açız onlar hanımlarının pişirdikleri yemekleri yiyorlar. Ama biz hangi tepeyi aştıysak Allah onlara da o tepeyi aşmış gibi sevap kazandırdı. Biz nerede bir vadide yürüdüysük kılıcımızı kuşandıysak onlar evlerinde oturdukları hâlde Allah onlara da bu vadide cihat ediyor, mızrak-kılıç taşıyor, kalkanı sırtındaymış gibi sevap yazdı. Onlar bizimle beraber olmadıkları, evlerinde oturdukları hâlde Allah bizimle cihad ediyorlar gibi onlar için de sevap yazdı" buyurdu. Binlerce sahabi dondu kandı."Mademki evde oturmakla Peygamber aleyhisselam Efendimiz'le yol yürümek gibi sevap kazanılıyordu bu sıcakta bizim ne işimiz vardı burada" dediler. "Madem hanımlarının pişirdiği yemekleri yerken de cihat etme sevabı kazanılıyordu biz niye burada aç kaldık" diye düşündüler.

Sonra formülü açıkladı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Allah biliyordu ki onlar bizimle beraber gelmeye hazırdılar, niyetliydi. Meşru engelleri, özürleri bulunduğu için bizimle gelmediler. Allah onlara engel çıkarmasaydı onlar bizimle gelmeye hazırdılar." Allah değerlendirirken yapılanaya göre değil niyete göre değerlendiriyor. Nasıl iki lirasından bir lirasını çıkaracağını milyonlarca lirasından

yüz bin lira çıkarandan daha çok sevaplı gördüyse aynı şekilde evinde oturduğu hâlde Peygamber'le beraber dağları vadileri aşana yazdığı sevabı bu Müslüman'a da yazıyor. Çünkü bu Müslüman'ın yüreğinde Peygamber'i yalnız bırakmamak, Peygamber'le beraberle vadilerde yürümek var. Ama sağlık engeli çıkmış, annesine babasına hizmet etmesi gerektiği için kalması gerekmiş, meşru bir engel var. Zaten bu engel olmasa o mü'min Peygamber'inin yanında olacak.

Allah değerlendirirken, sevap veya günah yazarken kapasitemize, yapmak istemedeki samimiyetemize bakarak değerlendiriyor. Bunun için bütün anneler, bütün babalar, bütün muallimler kaç paralık iş yaptıklarına değil Allah'a gösterebilecekleri niyetlerine bakmalıdırlar. Büyük niyetli, büyük gayeli insanlar on sene sonra yirmi sene sonra bir iş becerip beceremediklerine asla bakmasınlar. O yola çıkarken evlenirken, cami yaparken, okul kurarken, vakıf kurarken, bir yetimle ilgilenmeye karar verirkenki niyetlerini, gayelerini hâlâ koruyup koruyamadıklarına baksınlar.

Çünkü Peygamber aleyhisselam Efendimiz meşhur hadisinde ne buyuruyor: "Allah sizin tipinize, boyunuza postunuza, kılık kıyafetinize değil yüreklerinizde taşıdığınız sevdaya bakar." Evlenirken Ümmeti Muhammed'e nesil yetiştirmek için yola çıkan, nikâh kıyan kadın ve erkek elli sene sonra mihrapları dolduran evlat yetiştirip yetiştiremediklerine değil elli sene sonra aynı sevdayı yüreklerinde taşıyıp taşımadıklarına bakmalıdırlar.

İlk yola çıkarken, ilk defa kalem ve defter, eline aldığı anda Allah'ı, dinini, Peygamber'ini öğrenmek için yola çıktın, on sene geçti hâlâ sen Bakara Suresi'ni öğrenemedin diye endişelenme. O merak, o heyecan hâlâ içinde mi senin? "Saçın sakalın ağardığı hâlde hâlâ sen Enes ibni Malik olmak sevdası taşıyor musun" sen ona bak. "Hâlâ sen o Aişe olmak isteyen, hâlâ o Hadice olmak isteyen, hâlâ sen Hafsa olmak isteyen genç kız mısın" sen ona bak. Elli yaşına geldin, evlenemedin, çocuğun olmadı, kocanı memnun edemedin bunlardan geç. Onlar salon meraklılarının olsun, senin Allah'a sunacağı hasretin duruyor mu?

O merak, o heyecan hâlâ meleklere sunabileceğin dosya gibi önünde duruyor mu senin? Allah bunları merak eder. Salonlardaki, televizyonlardaki şovlar Allah'ı kandırmaz. Kutlamalar, tebrikler insanlar içindir. Allah yürek ister, kalp ister, kafalardan ne geçiyor ona bakar.

Beynin tertemiz, berrak bir şekilde o çocukluktaki o yedi yaşında seccadeye geçip anneni taklit ederek babanı taklit ederek yarı bilerek yarı bilmeden Fatıha okuduğun namazlardaki "Rabb'im beni, annemi, babamı cennetine koy" derkenki ürkek dilindeki heyecan, yedi yaşındaki namaz sevgin yetmiş yaşında duruyor mu paslandı mı? Dünya sevgisi, düğün, ticaret, şirket heyecanını söndürdü mü senin? Hayır, duruyor. O zaman korkma, korkma. Sen Allah'ın nazargâh olan o kalbin sahibiyken kazandın. Kazandın camiler yapmamış olsan bile sen kazandın. Neyi kazandın? Allah'ı kazandın, cennet de senin dünya da senin o zaman.

Allah'ın adını kullandığın Peygamber'in sünnetini kamuflaj malzemesi yaptığın düğünden sonra sokağa saldıgın ama Allah'a teslim etmediğin çocuklar yetiştirdiyse sen, Allah'ın nazarında yoksun. Çünkü "Allah" dedin çıktın, "dünya" dedin devam ettin. "Allah için" dedin namaza durdun, gösteriş için rükuya gittin. Allah şov sergilediklerimizi değil damla damla heyecanlı bir şekilde ona teslim ettiklerimizi istiyor, bunu bekliyor. Bunu biriktirenler Allah'ı ve cenneti kazandılar demektir.

Ve'lhamdülillahi Rabb'il âlemin.